

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **I. M. L.**
narozený x, státní příslušník Afghánské islámské republiky
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 6, Ostrava

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Na Baních 1535, 156 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2021, č. j. KRPS-22785-35/ČJ-2021-010026-KRUZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná podle 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), a to o 39 dnů.

Shrnutí žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce považuje prodloužení zajištění za nezákonné. Domnívá se, že žalovaná porušila § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Z napadeného rozhodnutí neplyne, na jakém základě se žalovaná domnívá, že v běhu prodloužení zajištění bude moci být realizováno přemístění žalobce do Rumunska. Žalovaná nevysvětlila, zda v mezidobí nastaly prodlevy či jsou zde jiné problémy, tedy neobjasnila, proč je potřeba zajištění prodloužit o dalších 39 dnů. Podle žalobce není také Rumunsko schopné zabezpečit řádný průběh řízení o mezinárodní ochraně a v jeho azylovém systému jsou systematické nedostatky, ať už jde o právo na právní pomoc, materiální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu či jejich integraci v Rumunsku. Odkazuje přitom na zprávu Asylum Information Database „*Country Report: Romania, 2019 update*“ (dále jen „zpráva AIDA“), popisující stav ke dni 31. 12. 2019. Žalobce upozorňuje, že žalovaná byla povinna z úřední povinnosti posoudit otázku nedostatků v rumunském azylovém systému z úřední povinnosti a s tím související otázku realizovatelnosti přemístění žalobce do Rumunska. V této souvislosti žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27. Žalobce sám nebyl poučen o tom, že má povinnost setrvat do skončení řízení v Rumunsku, podepsal nějaké dokumenty, existují pochyby, zda vůbec chtěl žádat o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaná se rovněž nezabývala tím, že Rumunsko je zásadním způsobem zasaženo pandemií nemoci Covid-19 a že žalobci hrozí nebezpečí nákazy.
3. Žalovaná také nemohla správně posoudit, zda v žalobcově případě existuje možnost uložit mírnější opatření, jelikož si za tímto účelem neopatřila dostatek podkladů. Nezjistila, zda žalobce od doby svého zajištění komunikoval se svou rodinou, zda od nich nezískal příslib peněz, aby si nyní mohl opatřit vlastní ubytování či složit finanční záruku. Nezabývala se tím, zda v tomto ohledu neexistují nové skutečnosti a vycházela pouze z provedených pohovorů. Napadené rozhodnutí z tohoto důvodu žalobce považuje za nepřezkoumatelné.

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření zrekapitulovala skutečnosti předcházející vydání napadeného rozhodnutí a shrnula důvody zajištění žalobce. Uvedla, že u žalobce s ohledem na jeho předešlé chování hrozí vážné nebezpečí útěku, neboť se po Evropě pohybuje nelegálně s cílem dostat se do Francie. Lze u něj proto důvodně předpokládat, že dobrovolně nevyčká předání do Rumunska, ale uteče do státu, který si zvolil za svůj cíl. K namítaným nedostatkům v Rumunsku uvedla, že Rumunsko je vyspělá země s dobrou kvalitou zdravotnictví a neexistuje důvod ke zpochybňování těchto skutečností. Žalovaná poukázala také na výpověď žalobce, ve které uvedl, že v Rumunsku nechce zůstat, proto považuje poukaz na špatnou integraci cizinců v Rumunsku za zcela bezpředmětnou. K námitce neposkytování právní pomoci cizincům v Rumunsku se žalobkyně nemůže vyjádřit, neboť k ní nemá dostatečné informace. Každopádně žalobce odkázal pouze na neznámý případ anonymních žadatelů o mezinárodní ochranu, jež nikterak nekonkretizoval ani nedoložil. Žalovaná však pracuje s fakty, nikoliv bezejmennými případy a v každém řízení posuzuje jeho konkrétní okolnosti. Zopakovala také, že předání nebrání žádný systémový nedostatek a je přesvědčena, že v Rumunsku jsou naplňována kritéria dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

Skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu

5. Dne 29. 1. 2021 žalovaná obdržela oznámení na tísňovou linku 158, že v areálu D. V. se po otevření nákladového prostoru nákladního vozidla nacházelo 6 osob, které tam neměly co dělat. Hlídka žalované na místě našla šest osob, které byly ztotožněny jako afghánští občané, jedním z nich byl žalobce. Žalobce u sebe neměl cestovní doklad, předložil průkaz žadatele o azyl vystavený v Rumunsku. V rámci podání vysvětlení za přítomnosti tlumočníka žalobce vypověděl, že se narodil v Pákistánu ve městě P., ale je afghánské státní příslušnosti. Do Afghánistánu se přestěhoval již jako dítě. Je ženatý, má tři dcery a jednoho syna. Dále má dvě sestry a dva bratry. Uvedl, že jsou s manželkou pod neustálým tlakem Tálibánu, který jej verboval a vyhrožoval mu. Tento nátlak již nebyl schopen nadále snášet, proto odcestoval do Evropy. Cílem jeho cesty je Francie, kde má spoustu kamarádů, kteří mu řekli, že tam dostane rychle pobyt a dávky. Do Francie by chtěl dopravit celou svou rodinu, až bude finančně nezávislý. Nemá žádné vzdělání, ale mohl by dělat řidiče a uvedl, že samozřejmě počítá s dávkami. Výslovně uvedl, že v České republice nechce zůstat. Z Afghánistánu nejprve odcestoval do Íránu a následně do Turecka, kde pobýval asi měsíc. Od té doby používal služeb převaděčů. Z Turecka byl převeden do Řecka, následně do Makedonie a pak do Rumunska, cestoval v autě nebo minibusu, při překračování hranic cestoval v utajení, aby nebyl odhalen. V Rumunsku jej poprvé někdo kontroloval a následně byl umístěn do záchytného tábora. Tábor svévolně opustil a chtěl pokračovat ve své cestě. Do kamionu byl odveden převaděčem společně s osobami, se kterými byl zajištěn. Do kamionu byli umístěni tajně, řidič o tom nevěděl. Vypověděl, že má strach z návratu do Afghánistánu, jelikož se bojí, že by byl nucen bojovat za Tálibán a že mu ze strany Tálibánu hrozí nebezpečí.
6. Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2021, č. j. KRPS-22785-17/ČJ-2020-010022-ZZC, žalovaná žalobce zajistila na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Dublin III.

7. Z informace o zjištění shody v systému EURODAC ze dne 30. 1. 2021, č. j. KRPS-22785-29/ČJ-2021-010026-KRU, vyplývá, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo s žalobcem vedeno v Rumunsku.
8. Oznámením ze dne 10. 2. 2021, č. j. OAM-130/DS-PR-2021, ministerstvo informovalo žalovanou o zahájení řízení podle nařízení Dublin III s tím, že dne 10. 2. 2021 byla odeslána žádost o přijetí zpět do Rumunska, lhůta pro odpověď byla stanovena do 24. 2. 2021.
9. Oznámením ze dne 24. 2. 2021, č. j. OAM-130/DS-PR-2021, ministerstvo žalovanou informovalo, že obdrželo od Rumunska souhlas s přijetím žalobce zpět, přičemž Česká republika má šest týdnů na realizaci předání (tj. do 7. 4. 2021). Z tohoto důvodu ministerstvo požádalo o prodloužení zajištění nejdéle do 7. 4. 2021.
10. Dne 26. 2. 2021 vydala žalovaná napadené rozhodnutí. V odůvodnění podrobně popsala skutečnosti, které předcházely jeho vydání. Dospěla k závěru, že jsou nadále splněny podmínky pro zajištění žalobce za účelem jeho předání na základě nařízení Dublin III podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná poukázala na to, že žalobce přicestoval nelegálně a bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu. Žalovaná vyšla z toho, že žalobci bylo umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku a pobývat tam do rozhodnutí o mezinárodní žádosti, žalobce však Rumunsko opustil s cílem pokračovat nelegálně do Francie. Žalovaná zdůraznila, že z žalobcova předešlého jednání plyne, že si po státech Evropské unie cestuje, jak se mu zachce, aniž by si vždy vyřídil potřebná povolení. Podle žalované existuje u žalobce vážné nebezpečí útěku a není zde žádná záruka, že se žalobce vrátí do Rumunska dobrovolně a setrvá tam do konce probíhajícího azylového řízení. Nadto žalobce uvedl, že po propuštění odcestuje do Francie. Žalovaná se zabývala rovněž otázkou, zda v Rumunsku neexistují systémové nedostatky řízení o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že v Rumunsku je dodržován standard ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací a situace nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu nenesou trhliny, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobce ve své výpovědi neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět, ani skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné usuzovat, že mu v případě předání hrozí nelidské či ponižující zacházení. Předání je tedy v době trvání zajištění uskutečnitelné a kritéria dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III jsou naplněna. Dle žalované existuje reálný předpoklad realizace předání žalobce do Rumunska s ohledem na podané vysvětlení, zjištění shody v systému EURODAC a sdělení ministerstva o zahájení a průběhu tzv. dublinského řízení. Bylo prokázáno, že Rumunsko, v němž žalobce požádal o mezinárodní ochranu a které je příslušné k posouzení žádosti, dalo souhlas s převzetím žalobce. Předchozí doba zajištění nebyla pro realizaci předání dostatečná, ministerstvo nadále činí úkony směřující k předání. Žalovaná se také zabývala rodinnými a soukromými poměry žalobce, ale ani na základě nich neshledala překážku k vycestování. Prodloužení zajištění o 39 dnů žalovaná zdůvodnila přihlédnutím k předpokládané složitosti předání a s odkazem na souhlas Rumunska s převzetím žalobce ze dne 24. 2. 2021.
11. Dne 4. 3. 2021 byla zdejšímu soudu doručena žaloba žalobce proti rozhodnutí o zajištění ze dne 29. 1. 2020. Rozsudkem ze dne 25. 3. 2021, č. j. 49 A 1/2021 - 37, zdejší soud žalobu zamítl (o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku zatím nebylo rozhodnuto, řízení o ní je vedeno pod sp. zn. 4 Azs 102/2021).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

12. Dne 1. 4. 2021 došlo k předání žalobce do Rumunska.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a po odstranění vad žaloby, které bylo učiněno ve lhůtě pro podání žaloby (s ohledem na aplikaci § 35 odst. 10 s. ř. s.), splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Posouzení žalobních bodů

14. Žalobce v první řadě namítl, že jeho předání do Rumunska není možné, proto nemůže být naplněn účel zajištění. Dle žalobce z napadeného rozhodnutí neplyne, na jakém základě se žalovaná domnívá, že v průběhu prodloužení zajištění bude moci být naplněn jeho účel (tj. že bude možné přemístit žalobce do Rumunska). Soud k tomu uvádí, že obecně je nutné vycházet z toho, že pro účely rozhodnutí o zajištění není nutné postavit najisto, že předání cizince do jiného členského státu bude skutečně realizováno, ale postačí závěr o možnosti předání (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 Azs 59/2019 - 38, či ze dne ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019 - 26). V tomto případě byl dne 24. 2. 2021 zaslán souhlas Rumunska s převzetím žalobce, je tedy zřejmé, že o dva dny později, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno, žalovaná logicky mohla předpokládat, že předání žalobce do Rumunska bude moci být uskutečněno. Ostatně k tomu nakonec skutečně došlo. Žalobní bod není důvodný.
15. Žalobce také namítl, že žalovaná nevysvětlila, zda v mezidobí nastaly prodlevy nebo jsou jiné problémy, tedy z jakého důvodu je nutné prodloužit dobu zajištění. Soud k tomu uvádí, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že v původně stanovené době zajištění se nepodařilo dosáhnout jeho účelu. Žalovaná také uvedla, že s ohledem na to, že tato doba nebyla dostatečná, avšak ona je povinna postupovat dle nařízení Dublin III, přistoupila k prodloužení zajištění. Zabývala se tím, zda existuje reálný podklad pro předání žalobce a dospěla k závěru, že ano. V tomto ohledu se mohla opřít o již zmíněný souhlas Rumunska s převzetím žalobce ze dne 24. 2. 2021. Žalovaná proto v návaznosti na vyslovený souhlas (který Rumunsko vyslovilo poslední den stanovené lhůty) přistoupila k prodloužení zajištění a stanovila jeho lhůtu s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání. Doplnila, že přihlédla i k případné časové potřebě pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zabezpečení policejní eskorty žalobce k místu předání (str. 7 napadeného rozhodnutí). Žalovaná tedy vysvětlila, proč bylo nutné prodloužit dobu zajištění a vysvětlila též, proč zvolila právě dobu 39 dní, ve které bylo skutečně předání realizováno. Žalobní bod není důvodný.
16. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nezjišťovala nové okolnosti k možnosti žalobce pobývat mimo zařízení pro zajištění cizinců, zda komunikoval s rodinou či dokonce zda nedisponuje finanční částkou, jež by

sloužila jako složení záruky. Dle soudu se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádala s tím, proč tato zvláštní opatření nepostačují. Poukázala na jeho předešlé jednání a zejména na to, že žalobce výslovně uvedl, že jeho cílem je Francie a o život zde (ale ani v Rumunsku) nestojí. Vycházela z žalobcových výpovědí a shromážděného spisového materiálu. Pakliže se u žalobce objevily nové okolnosti, např. měl zájem složit finanční záruku, nic mu nebránilo to žalované oznámit. On však tento zájem neprojevil, pouze nyní obecně brojí proti tomu, že žalovaná tyto možnosti nezkoumala (aniž by v žalobě cokoliv konkrétního v tomto ohledu tvrdil a dokládal). S ohledem na to, že on sám uvedl, že nemá žádné finanční prostředky, nemá zde žádné známé, ani nemá nikoho, kdo by byl ochoten za něj záruku složit, neexistoval důvod, pro který by žalovaná měla činit další šetření; tím spíše za situace, kdy měla důvodně za to, že nepostačuje uložení zvláštního opatření. Soud tak má za to, že žalovaná zcela přezkoumatelným způsobem vysvětlila, proč nebylo v případě žalobce postačující zvláštní opatření, včetně finanční záruky, přičemž za dané situace nebyla povinna sama v tomto ohledu činit další šetření a obstarávat další důkazy. Ani tento žalobní bod není důvodný.

17. Konečně žalobce namítl, že k jeho předání do Rumunska nemělo dojít z důvodu systémových nedostatků v této zemi. V tomto kontextu soud předesílá, že v případě žalobce již rozhodoval o jeho žalobě proti prvotnímu rozhodnutí žalované o zajištění, v níž žalobce uplatnil řadu shodných žalobních bodů. Tuto žalobu Krajský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 25. 3. 2021, č. j. 49 A 1/2021 - 37 (o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku zatím nebylo rozhodnuto, řízení o ní je vedeno pod sp. zn. 4 Azs 102/2021). Soud neshledal důvody se od závěrů vyslovených v uvedeném rozsudku odchýlit.
18. Žalobce namítá nedostatečnost posouzení realizovatelnosti účelu zajištění s ohledem na možnost jeho předání do Rumunska, a to jednak z důvodu existence systémových nedostatků rumunského azylového systému, jednak z důvodu zasažení Rumunska pandemií onemocnění Covid-19.
19. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
20. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je úvaha zajišťujícího správního orgánu o tom, zda je vůbec možná realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61). Tento

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

názor byl správními soudy dále rozveden ve vztahu k zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení Dublin III.

21. Žalobce v této souvislosti argumentuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že při posuzování zákonnosti zajištění cizince za účelem jeho předání do státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen z úřední povinnosti zkoumat, zda v zemi, do které má být cizinec předán, neexistují případné systémové nedostatky azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Tyto závěry upřesnil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, v němž vysvětlil, že „[p]rávě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (...) S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti.“ Lze tedy shrnout, že správní orgán není povinen se k otázce systémových nedostatků vyjadřovat, pokud 1) to cizinec ve správním řízení nenamítne, 2) zajišťující správní orgán dospěl k závěru, že azylové řízení ve státě předání netrpí systémovými nedostatky a 3) nejsou důvodné pochybnosti o tom, že azylové řízení státu předání má systémové nedostatky. Z obsahu skutkových zjištění vycházejících z obsahu správního spisu neplyne, že by některá z podmínek nebyla v projednávané věci splněna. Žalobce, který požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, před správním orgánem žádné překážky návratu neuvedl, přičemž z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná si není systémových nedostatků rumunského azylového systému na základě vlastní úřední činnosti vědoma. Žalovaná se zabývala možností realizace účelu zajištění vycházejíc z výpovědi žalobce a oznámení ministerstva ohledně průběhu dublinského řízení a realizaci předání shledala potenciálně možnou.
22. Je třeba též připomenout, že nedostatky azylového řízení či podmínky přijetí žadatelů v přijímajícím státě mohou podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III bránit realizaci předání pouze tehdy, pokud jde o nedostatky *systémové*, které dosahují takové *intenzity*, aby hrozilo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu soud shodně jako v rozsudku č. j. 49 A 1/2021 - 37, uvádí, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10 N. S.). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21, pak plyne, že: „[d]eklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíli dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie.“ Pokud jde o tvrzení, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

nebyl poučen o povinnosti setrvat v Rumunsku a že existují pochyby, zda v Rumunsku chtěl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, tato tvrzení nemohou vést k tomu, že nebude respektována skutečnost, že azylová procedura má probíhat právě v Rumunsku jako patrně první členské zemi EU, do níž žalobce vstoupil, přičemž žalobce bude moci uvedené skutečnosti před tamějšími úřady namítat (viz též již rozsudek č. j. 49 A 1/2021 - 37, odst. 28)

23. Dále soud zdůrazňuje, že žalobce nyní napadá rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení č. j. 7 As 79/2010 - 150, *„smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“* Povinností zajišťujícího správního orgánu sice je zabývat se možností realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn, nikoli však otázku realizace účelu definitivně vyřešit. Tato povinnost míří zejména na situace, kdy vzhledem ke skutkovým okolnostem případu je již v době vydání rozhodnutí o zajištění zřejmé, že účel zajištění nebude moci být realizován (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2020, č. j. 48 A 3/2020 - 37). Širší prostor pro komplexní posouzení situace cizince je v řízení o předání cizince a určení příslušného členského státu Evropské unie v dublinském řízení (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2019, č. j. 45 Az 10/2019 - 41). Zkoumání předpokladů pro předání je tak primárně úkolem ministerstva v rámci řízení o přemístění, v němž se rozhoduje samostatným rozhodnutím, které je soudně přezkoumatelné. Z judikatury vyplývá, že nároky na odůvodnění se v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění váží zejména na aktualizaci skutkových okolností a vylíčení potřeby prodloužení doby zajištění (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017 - 87, a ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2017 - 20). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23, *„nesdělí-li tedy cizinec v řízení o prodloužení zajištění relevantní výhrady či obavy ve vztahu k zemi, kam má být předán, nelze po žalované rozumně požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v této zemi. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaná v řízení o prodloužení zajištění musí vycházet zejména z původního rozhodnutí o zajištění (v důsledku návaznosti těchto řízení) a také z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědi zajištěných cizinců.“* Shodný závěr vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2017 - 20.
24. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v rámci řízení před žalovanou systémové nedostatky rumunského azylového systému nenamítal. Jak žalovaná poukázala v napadeném rozhodnutí, žalobce, který požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, ve své výpovědi neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět do Rumunska. Z výpovědi žalobce vyplývá, že důvodem jeho odchodu z Rumunska byla snaha žalobce dostat se do Francie. Žalobce ve výpovědi nezmínil nevyhovující podmínky ubytování, špatnou zdravotní péči ani žádnou jinou vlastní negativní zkušenost s podmínkami v Rumunsku. Systémové nedostatky namítl žalobce až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění a zopakoval je v nynější žalobě, přičemž se omezil na velmi obecná neindividualizovaná tvrzení. Žalovaná napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění vydala

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

v době, kdy zde byl již pravomocný rozsudek zdejšího soudu č. j. 49 A 1/2021 - 37 o žalobě proti rozhodnutí o zajištění, v němž se soud námitkami žalobce podrobně zabýval a neshledal je důvodnými. Mimo jiné konstatoval, že žalobcem zmíněné nedostatky rumunského azylového systému nelze považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, s čímž se soud ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění uvedeného rozsudku. Dle názoru soudu není možné žalobcem namítané nedostatky (obecně namítaná horší realizace práva na právní pomoc, problémy s využíváním benefitů sociálního zabezpečení, integračních programů či možností zaměstnání) posoudit jako zřejmé systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie pro žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu výše citované judikatury (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019 - 25, a ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21). Soud též přiměřeně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23, v němž Nejvyšší správní soud shledal, že namítané problémy rumunského azylového systému, které zmiňuje zpráva AIDA Country Report Romania 2018, nelze podřadit pod porušení zákazu mučení či nelidského zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, k čemuž uvedl: *„Dle zprávy AIDA trpí některá střediska určitými nedostatky v oblasti dostupnosti čistících prostředků, stavu sociálních zařízení a kuchyní, nelze však seznat, že by tyto skromnější poměry dosahovaly intenzity mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Takové intenzity pak nemohou dosahovat ani nedostatečná koordinace rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva či nedostatky integračních programů pro žadatele o mezinárodní ochranu.“* Z judikatury správních soudů, které se hodnocením podmínek azylového systému v Rumunsku opakovaně zabývaly (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 24, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23, případně též usnesení téhož soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 - 30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 - 37, či ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019 - 56), neplyne existence takových nedostatků, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Námitky, které žalobce uplatnil v žalobě proti rozhodnutí o zajištění a nyní je pouze opakuje, měl možnost případně uplatnit v řízení o předání a určení příslušného členského státu Evropské unie, v němž by ministerstvo bylo povinno se těmito otázkami podrobně zabývat, respektive v žalobě proti takovému rozhodnutí. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce žádné další (nové) skutečnosti ohledně nemožnosti předání, s nimiž by se musela žalovaná konkrétně a podrobně vypořádat, před žalovanou nenamítl, a netvrdí je ani nyní v žalobě. Žalovaná na základě oznámení ministerstva o průběhu dublinského řízení mohla rozumně předpokládat, že realizace předání bude možná. Za popsané situace nebylo nezbytné, aby se žalovaná, která neměla na základě vlastní činnosti pochybnost o tom, že rumunský azylový systém nevykazuje systémové nedostatky, jež by zakládaly hrozbu nelidského či ponižujícího zacházení (což potvrzuje též judikatura), při absenci konkrétních námitek těmito otázkami podrobně zabývala v rozhodnutí o prodloužení zajištění, k jehož předmětu a povaze se soud vyjádřil výše.

25. Soud obdobně neshledal důvodnou námitku nedostatečného posouzení, zda předání žalobce do Rumunska bude možné s ohledem na zhoršující se epidemiologickou situaci související s onemocněním Covid-19. Předně počet případů nakažených a absolutní počet nemocných je vysoký v případě této nemoci nejen v Rumunsku, nýbrž i v České republice.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Aby stav šíření této nemoci na území Rumunska mohl zabránit předání žalobce podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, musela by tamější epidemiologická situace nést pro žalobce v případě jeho předání riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tuto skutečnost žalobce v řízení před žalovanou netvrdil a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že toto nebylo známo ani žalované. Žalobcem ve zcela obecné rovině tvrzený stav epidemiologické situace a s ní souvisejících podmínek pobytu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany (shodně jako v žalobě proti rozhodnutí o zajištění), k němuž žalobce neoznačil v žalobě žádné důkazy, nedosahuje intenzity podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Nelze přitom přehlédnout, že žalobce vzhledem k nízkému věku a dobrému zdravotnímu stavu (který plyne z jeho výpovědi) není osobou, u níž by v souvislosti s nákazou hrozilo zvýšené zdravotní riziko. Žalobce sám ve své výpovědi žádné obavy z nákazy nevyslovil. Stejně jako argumentace systémovými nedostatky z jiných důvodů, tak i z důvodu existence epidemie onemocnění Covid-19 v jiném členském státě může připadat v úvahu pouze tehdy, musí-li být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie, neboť i pro tento případ si orgány členských států (včetně orgánů ochrany veřejného zdraví) musí vzájemně důvěřovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 305/2019 - 25). Soud s ohledem na výše uvedené neshledal ani námitku zhoršující se epidemiologickou situací důvodnou.

26. Soud neprovedl důkaz žalobcem předkládanou zprávou „*Country Report: Romania. Asylum Information Database: European Council on Refugees and Exiles. 2019 update*“, neboť žalobní tvrzení, k jejichž prokázání žalobce tento důkaz navrhl, vedou k závěru o nedůvodnosti žaloby. Jinými slovy, i pokud by tvrzení žalobce uvedená s odkazy na tuto zprávu (týkající se práva na právní pomoc a integraci azylantů v Rumunsku) byla prokázána, nemělo by to vliv na závěr o nedůvodnosti žaloby. Za této situace by bylo provedení důkazu bezpředmětné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní body jsou nedůvodné, a současně nebyla zjištěna žádná vada, k níž by bylo třeba přihlédnout i bez námítky. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.
29. Ustanovenému zástupci soud přiznal odměnu za zastupování ve výši 3 400 Kč. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (sepis doplnění žaloby) ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Zástupcem účtovanou odměnu za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud zástupci nepřiznal. Zástupce nedoložil, že porada s klientem proběhla a absenci této porady nenahradil nahlédnutím do spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 279/2020 - 49, odst. 18). Nadto soud podotýká, že zástupce byl s věcí do značné míry obeznámen již z výše zmiňovaného řízení o samotném zajištění žalobce (sp.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

zn. 49 A 1/2021), v němž byl také ustanoven zástupcem žalobce, přičemž nyní podaná žaloba do značné míry vychází z argumentace uplatněné již v předchozím soudním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 Azs 73/2020 - 32, odst. 35). Soud zástupci dále přiznal náhradu hotových výdajů v paušální výši 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Jelikož zástupce žalobce není plátcem DPH, nenáleží mu náhrada této daně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. května 2021

Karel Ulík, v. r.
samosoudce

